mitto jalgteed sadawad ühhe treppi jure, kedda möda kolmsadda kakskümmend wiis sambo allapiddi saab astuda, selle järrel tullewad jälle monned jalgteed ja nende peält saab wast mäewergi ennese sisse. Agga mis immet seält silmale nähha antakse! Keik kohhad läikiwad kui laenetawa tulle merres, et ehmatus tulleb peäle, sest et sesuggust legitsewat illo peab omma silmaga näggema, egga woi sedda sannaga üllesräkida. On nenda kui peaks innimenne äkkitselt ühte hiilgawa ma-alluse liñna sattuma; suur hulk pöllewaid küünlaid walgustawad ühte puhko sedda immelikko ellokohta, kelle seinad keik on ellendawast soolkiwwist; neist küünlatte walgus, mis peäle paistab, kui saiakordsed säddemed wälja kiirgab ja keik wikkerkare seitse karwa ütlematta illoga silma ette panneb läikima ja igga sammo peält ikka jälle teist ellendawat illo loob. Keikide kallikiwwide läikimist mötleb immekspannia innimenne siin ühhel hobil nähha

sawad ja tunnistab julgeste, et ei kussagi üllewel Ma peäl seddasuggu suurt illo ei nähta; ei lodud mailma asjust egga sest, mis innimesse käed kännaks ja illusaks ehhitawad. Minnakse seäl aiwa soolkiwwi wölwide alt eddase, mis wägga körged ja keik tuggewaist soolkiwwi sammastest ülleskantakse, nenda et laggi, seinad ja pörrandki kus peäl seiswad ja käiwad — keik on sesamma soolkiwwi kaljo. Wägga sureks ja laiaks weab sesinnane maallune koht, nenda et silm ei kustki temma otsa egga raja ei joua tunnistada, agga nähhakse ülleültsa mäemeeste ellomajad, muist üksikud, muist küllakaupa kous, kus nende naesed ja lapsed ellustawad. Nähhakse maanteed likujat rahwast täis; worimehhed käiwad lauldes ja öiskades omma teed, nemmad tullewad kaugelt sola koormadega ja weawad sedda neisse kohtadesse kokko, kust keik ülles wiñnatakse. Hobbosid on neil paljogi prugitawaks ja need, mis korra allalastakse,